

VIVIU SEMPRE CONTENTS

CONXA ADELL I CARDELLACH

Avui és el diumenge de l'alegria. Cada diumenge hauria de ser el dia de l'alegria; més ben dit, cada dia hauria de ser el dia de l'alegria. I per què no ho és?

Hi ha molts motius per pensar que no s'escau l'alegria, que és de mal gust parlar-ne en un món que pateix tant, i no estic pensant en guerres solament, sinó en tants fets, situacions i persones que pateixen i que fan patir. També sembla de mal gust parlar de l'alegria profunda enmig d'aquesta cinquena estació que ens hem inventat de les festes nadalenques. Pregunteu per què se celebra Nadal i us sorprendrà més d'una resposta. Mireu atentament els aparadors de les botigues i el xivarri dels carrers i compteu quants naixements hi veieu.

I, malgrat tot, s'apropa Nadal. Més estrany que trobar un pessebre als carrers és creure en el pla de Déu que recordem cada any: Nadal. Ho diem tantes vegades que Déu s'ha fet home, que no fem una reflexió de la nostra fe. A sobre, pensem que els qui no creuen passen de Déu. No creure en Déu és l'opció fàcil, pregonada els darrers anys en els mitjans de comunicació. Creure en un Déu que, a més, s'ha fet home per mitjà d'un embaràs, això és difícil.

Tots els textos d'avui esclaten d'alegria desbordant.

Isaïes parla de curar els cors adolorits, proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum. El salm responsorial no és un salm sinó el cant exultant de Maria amb el Magníficat. Sant Pau dona uns consells de vida: viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió.

Aquests tres consells ens generen tres interrogants: viure sempre?, no cansar-se mai?, en tota ocasió? N'hi hauria prou amb dir: viviu contents, no us canseu de pregar, doneu gràcies; sense la contundència de *sempre, mai, tota*, que sembla per a persones privilegiades. Plantejar-nos aquest dubtes vol dir que fem la reflexió des del nostre jo, posant-nos en el centre. Ens posem nosaltres mateixos el mur de l'impossible al davant i ens veiem amb el cor adolorit, captius i presos sense llum.

Aquesta no és la manera de fer de Déu. Isaïes diu que Déu ens cobreix amb un mantell de felicitat i Pau manifesta: «Déu, que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així».

Potser el secret per viure sempre contents és saber el lloc que ens toca. Ens en dona exemple Joan Baptista a l'evangeli reconeixent davant els altres que ell no és el Messies. Ser conscients del que som és una descoberta; ser conscients i acceptar el que no som és una valentia.

Malgrat totes les nostres contradiccions i rauxes, en el fons de nosaltres mateixos hi ha una alegria profunda que ningú mai no ens la prendrà, com diu la cançó, i que potser no la coneixem bé. No és una alegria desbordant, sinó una alegria quieta, serena, que en part ve de Déu i que ens fa viure sempre contents.